

REFLECTOR

18 MII DE VORBE VESTESC
15 ANI DE MIZERIE

(urmărire din pag. 1)

cetare științifică și tehnică comună, astfel încât CAER-ul să aibă un rol tot mai important în dezvoltarea economico-socială a țărilor membre..." În ultimii ani distrugerea institutelor de cercetări erau puse pe seama nepriceperii Elenei Ceaușescu. Întrebarea este dacă nu cumva măsurile aplicate cu atita lipsă de discernământ, erau venite spre a pune RSR-ul în condiția unui satelit total dependent de URSS, atât ca sursă de materii prime cât și ca debuseu de produse fabricate. Să nu uităm că dacă s-a urlat mult împotriva planului Valev în anii 1963-64, obiectivele pe care le-a preconizat au fost în mare parte realizate - chiar dacă nu prin aceleși mijloace.

INFLUENȚELE CARE PĂTRUND DIN AFARĂ

Au mai fost și alte vorbe cu tilc. Surprinzătoare: "Dacă am renunța la principiul conducerii pe baza planului unic de dezvoltare economico-socială, s-ar produce, inevitabil, dezorganizarea activității, ar apărea o serie de contradicții, cu repercursiuni grave asupra fătării societății socialiste, a dezvoltării patriei și ridicării nivelului de trai material și spiritual al poporului. Nu putem lăsa fiecare întreprindere să producă ce vrea sau să contracteze ce dorește..." Subliniez acest lucru deoarece pe plan internațional, au loc discuții asupra acestor probleme, se elaborează tot felul de teze, unele care privesc renunțarea la conducerea pe baza planului unic a dezvoltării economico-sociale. Se poate spune că și în viitor, cu cât se va amplifica și diversifica dezvoltarea economico-socială, cu atât mai mult se impune asigurarea conducerii într-o concepție unică, pe baza centralismului democratic, a întregii activități."

Discuțiile nu au loc numai pe plan internațional unde China, Jugoslavia și Ungaria adoptă un sistem descentralizat. Ele au loc și pe plan românesc. Comunicatul publicat în numărul nostru precedent ("Rezistența pasivă nu ajunge") fusese transmis la Europa Liberă cu o săptămână înainte de deschiderea Congresului iar punctele 4 și 5 care afirmau necesitatea de a se pune capăt planificării obligatorii și de a se lăsa conducerii calificate inițiativa, au fost discutate în cercurile tehnicienilor și economiștilor din țară, care, deși în majoritate fac parte din cadrele de bază ale PCR-ului, sînt perfect conștienți de dezastrul la care i-a adus actuala conducere. Ceaușescu cunoaște, de altfel, bine starea lor de spirit și pericolul pe care îl reprezintă pentru el și ai lui. Ca să-i impresioneze, nu s-a dat în lături să-i amenințe pe cei care ar crîcni: "Avînd în vedere condițiile internaționale, vom acorda și în viitor toată atenția dezvoltării forțelor armate... asigurînd toate condițiile ca armata să-și poată îndeplini, în orice împrejurări, rolul de apărare a cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității țării (...). Vom acționa în conformitate cu noile schimbări care au loc în societatea noastră, pentru perfecționarea activității organelor Ministerului de Interne, a activității Procuraturii și organelor de justiție, pentru ca ele să-și poată îndeplini în cele mai bune condiții mi-

siunea de apărare a cuceririlor revoluționare, a ordinii și liniștii publice, a legalității socialiste."

Apărarea "cuceririlor revoluționare" pare să-i facă griji. Cam are dreptate, nu cu securității din armată și cu MAI-ul va putea salva la nesfîrșit regimul.

Nici cu "educația politico-ideologică" despre care a vorbit, de asemenea: "...mai continuă să se manifeste diferite concepții străine, mentalități ale vechii societăți burghezo-moșieresti, că nu toți cetățenii au rupt definitiv cu mentalitățile și practicile din trecut, că, din păcate, acestea mai influențează chiar și unii tineri. În același timp, nu trebuie uitat că din afară continuă încă să pătrundă tot felul de influențe străine concepției noastre revoluționare despre lume și viață. Se mai manifestă sub diferite forme concepții naționaliste, șoviniste. Iată de ce este necesar să se intensifice activitatea de educație, de combatere hotărîtă a vechilor concepții, a influențelor care pătrund din afară." Supărare mare pe cei din afară! Deși refugiu este răzlețit și nu totdeauna de aceeași părere, pare să dea dureri de cap familiei Ceaușescu. Nu destule, din păcate, ca să scape țara de napăstă.

Și ideea sindicatelor le dă dureri de cap, așa că secretarul general al PCR a precizat, din nou, că "Sindicatelor trebuie să aibă un rol activ în perfecționarea pregătirii profesionale a oamenilor muncii, în creșterea productivității și ridicarea nivelului calitativ și tehnic al întregii activități. În același timp, sindicatelor trebuie să acorde în permanență atenția cuvenită înfăptuirii neabătute a politicii partidului de ridicare continuă a nivelului de trai..."

În încheiere, a anunțat că RSR-ul va accepta prelungirea tratatului de la Varșovia care expiră în 1985 (v. LUPTA, nr. 26). Pe 5 sau 15 ani?

ÎNAINTE DE CONGRES

Correspondentul Agenției franceze de presă comunică sosirea din Ecuador, în preajma Congresului, a 10 000 tone de... banane (fruct de negăsit în România de cel puțin 3 ani!). În centrul Bucureștiului, cu aceeași ocazie, s-au descărcat camioane cu carne, în vitrine se aflau pateuri de carne și cîrnați, în fine, "s-a băgat" brînză.

Doar că, "dacă-i una nu e alta", cu două zile înainte de Congres a fost întreprinsă căldura în centrul orașului!

LA CONGRES

La Congres, după Ceaușescu au vorbit și delegații "aleși" de județe, inclusiv Elena și Nicu Ceaușescu ca să sprijine realizarea și să înșire "realizările".

Cu toții, înafară de nevastă și de fiu, au început adresîndu-se cu "mult stimatului tovarăș..." iar 52 din 63 s-au adresat și Elenei Ceaușescu. Cei 11: Vasile Vilcu, Ilarie Munteanu, Ctin Popa, Dinu Daniliuc, Marcel Dobra, Ion Lupulescu, Ctin Olaru, Vasile Bădică, Petru Uscat, Pavel Dumitriu care au omis-o pe dînsa, mai fi-vor în piine miine?

«ALEȘII» CONGRESULUI

În afară de "reales", Comitetul Politic Executiv e alcătuit din: Ion Banc, Emil Bobu, Virgil Cazacu, Elena Ceaușescu, Lina Ciobanu, Ion Coman, Nicolae Constantin, Constantin Dăscălescu, Ion Dincă, Miu Dobrescu, Ludovic Fazekas, Alexandrina Găinușe, Manea Mănescu, Paul Niculescu, Constantin Olteanu, Gheorghe Oprea, Gheorghe Pană, Ion Pățan, Dumitru Popescu, Gheorghe Rădulescu, Ilie Verdeț, Ștefan Voitec. Delicată atenție pentru Lenuța: ca să aibe cu cine schimba o idee despre moda internațională, sînt alese proțap și amicele Lina și Alexandrina. Ultima îi poate furniza vreo rețetă pe bază de napi tiînd coautoarea "programului rațional de alimentație".

Printre membrii supleanți ai CPE îl aflăm și pe Nicu.

În CC, printre cei 265 de membri, 4 Ceaușești, Poliana Cristescu, soția lui Nicu, și trei Petrești.

Nici membri supleanți ai CC-ului n-au scăpat de un Ceaușescu. Dar cîți or fi cuscri, veri, nepoți cumnate și cumnați.

La CC sau la curtea lui Mocofanu, ședînte, în care se hotărăște fericirea țării, trebuie să arate ca o sindrofie de familie. Cum să nu aprobe ei tot ce a hotărît nașu' al mare, care i-a strîns pe lingă dînsul, can-proverbul de tip nou: prost să fii, descendență ceaușească să ai!

DUPĂ CONGRES

După atita efort de vorbire, cel mai șef s-a așezat și s-a pozat cu vizitatorii. Cum erau 138 de delegați, din 94 de țări, și dînsul este ocupat, i-a luat pe cei de vază la rînd, cîte unul, iar pe ceilalți la jumătate de duzină sau chiar la grămadă. Toți sînt delegați dar unii mai delegați decît alții.

VIZITA LUI KARAMANLIS LA BUCUREȘTI

Președintele grec, Constantin Karamanlis a fost în vizită la București unde Ceaușescu l-a primit cu un discurs a cărei principală temă a fost transformarea Balcanilor într-o zonă denuclearizată. Răspunzînd calm dar ferm, președintele grec a arătat că "unica cheie pentru restabilirea destinderii și a apărarea păcii este echilibrul forțelor la cel mai redus nivel posibil avînd drept scop final dezarmarea completă a armelor nucleare". Cînd se știe că în Europa supremația forțelor nucleare aparține pentru moment Uniunii Sovietice, această declarație presupune implicit reducerea forțelor nucleare sovietice la nivelul celor din Vest. Cît despre propunerea de denuclearizare a Balcanilor, președintele Greciei nu și-a dat nici măcar ostentala să răspundă acestei propuneri sovietice pe care Ceaușescu n-a făcut decît să o preia.

Cu toate surlele și teinenelele cu care a fost anturată vizita, în ciuda cermei care a curs în "Sciteia", din greu, cei doi s-au separat... fără comunicat!

Fotografia lui Ceaușescu, decupată dintr-o poză care immortaliza o întîlnire de acum vreo 15 ani, strînge o mină care nu e, evident, a lui Karamanlis! "Ministerul adevărului" face treabă de mințială.

REVISTA PRESEI

CRONICA TV.

Joi, 22 noiembrie, s-a transmis pe canalul televiziunii franceze, Antenne 2, emisiunea inaugurală a magazinului «Carte de presse», intitulată «Camarade espion»! Eroul emisiunii, Matei Pavel Haiducu, agentul «întors», din afacerea Goma-Tănase, a făcut des-tăinuire cu privire la modalitățile de îndeplinire a misiunii sale de «agent de informații».

Indiferent de țara, din lagărul comunist, căreia îi aparține spionul, informațiile lui se concentrează la KGB. Secretele din domeniul tehnicilor industriale, specialitatea lui Haiducu, se obțin simplu: imprudența, credulitatea colegilor din întreprinderile occidentale, dar cea mai mare parte - cca 90% din informații - provin, pur și simplu, din complirile revistelor tehnice și a cărților de specialitate, din abundență în toate librăriile. Se pai pot studia și jocurile electronice pentru copii...

Haiducu a mai identificat «centrala» de la Viena și pe agenții ambasadei RSR de la Paris, în frunte cu ambadorul Aninoiu, implicat, acum câțiva ani, în agacerea de spionaj Caraman.

Lângă un cinematograf unde se dau premiere, dincolo de o poartă cu scîrț, o curte cu mușcate, undeva în inima Bucureștiului. De aici se pătrunde într-o cameră - reconstituită la Paris - unde, în loc să se joace table, la un pahar de vin de surcele, cum ar fi cerut ambianța, se predă un curs practic de tilhărie, pe numele său mai șic, spionaj.

Învățăcelul dat meseriei din «ideal», mai adevărat spus din ereditate (fiu de securist fiind), aduce în fața telespectatorilor francezi tărașenia inițierii și, ca o vedetă lăsată la vatră, își enumeră succesele, care, la drept vorbind, s-au realizat cu sprijinul toleranței celor furăși. Citeva metode simple și ingenioase - de te simți fișat și în somn - câțiva ani de foială prin Vest, bine ținută din scurt de «centrala» de la Viena, și, deodată, idealistul nostru constată că «idealul» are limite. Sare baricada și tovarășul spion îi identifică la zid - e vorba de zidul ambasadei RSR din Paris - pe gangsterii cu acte de diplomați, de altfel, bine știuți de cei în drept.

Care dintre refugiații politici care au văzut «explozia» emisiune, de pe Antenne 2, nu s-a bucurat că Aninoiu, Badea, Vișan et comp. sînt arătați lumii ca spioni ce sînt. Și totuși. Care dintre noi n-a avut, în același timp, un sentiment

confuz de jenă? De unde venea?

Dacă în lume există o înclinație pentru senzațional, noi știm bine cît costă acest senzațional. Tovarășul spion face un pas în lături, și-și denunță complicii. Ca actul acesta să aibe o semnificație pentru noi, el trebuie să intre în niște parametri morali. Atîta timp cît el rămîne ambiguu, în spațiul luptelor de clan între vechii stalinisti și noii stalinisti care le-au luat primilor privilegiiile, orice identificare de parcurs este de neacceptat și nu poate fi resimțită decît ca penibilă, cel puțin.

Și apoi fatalul pitoresc în care ne cantonează! Oare n-avem altceva de arătat lumii decît curteni lingușitori, spioni în marginea terorismului de stat și un dictator ridicol, secondat de o nevastă analfabetă și un fiu zurbagiu? Întimplarea (?) a făcut ca emisiunea cu pricina să se plaseze, printre aceste, între odioasa asasinare a preotului polonez, nu mai puțin simbolică, și unanima realegere, la Congresul al 13-lea, a lui «Nicolae cel Pașnic» (ultimul său apelativ poetic), laolaltă cu soția, fiul și nora.

Și ce dacă francezii au aflat că autoritățile lor tolerează un spion pe post de ambador la Paris? la urma urmei e treaba lor. Dar a noastră care-o fi?

A.C.

Ziarul «Le Monde» din 2-3 decembrie, semnează vizita de adio făcută vineri, 30 noiembrie, la Quai d'Orsay, de ambadorul Aninoiu.

La întrebările puse, în cursul zilei de sîmbătă, de către diverși ziariști francezi, la ambasada RSR-ului, aceasta a rămas mută ca o lebădă.

Rechemarea în țară a lui Aninoiu, apreciază ziarul francez, este o consecință, fără îndoială, a emisiunii «Camarade Espion», transmisă pe canalul Antenne 2 al televiziunii franceze.

În numărul 48 al revistei «Spiegel» a apărut un articol care descrie ultimele «creații» urbanistice și arhitecturale ale regimului de la București.

Articolul se intitulează «Șeful și pisica» și iată de ce: pe la mijlocul lunii martie 1948, «șeful» a decis să viziteze în persoană, Spitalul Brâncovenesc, care avea

ghinionul de a se găsi pe traseul (planificat) al Bulevardului «Victoria Socialismului». Aflind de aceasta, medicii spitalului au decis să-și înfrunte curajos destinul și să încerce să-l convingă pe «șef» de utilitatea instituției lor.

Și iată că sosește Ceaușescu, cu numeroasa suită de securiști și cu noul său ciine-lup în zgardă.

Totul se prezintă încă bine pentru comitetul de recepție, cînd, deodată, ciinele-lup remarcînd o pisică gri, se zmulge din zgardă, năpustindu-se după ea. Doctorii fug după ciine, ca să-l aducă înapoi șefului, și securiștii după doctori.

Aici s-a jucat destinul Spitalului Brâncovenesc, căci «șeful» a rămas citeva clipe singur, ceea ce el, așa cum subliniază revista germană, detestă mai presus de orice.

N-a mai servit la nimic că Directorul Spitalului i-a adus, gîfîind, ciinele înapoi în brațe. Soarta spitalului era pecetluită, căci tovarășul fusese ofensat personal.

Chiar după citeva zile, bumdozerele demolau o aripă de 12 etaje a spitalului.

N.S.

* FĂRĂ COMENTARII! *

«Militantismul ideologic este cu atît mai necesar cu cît mai există fenomene de neîncadrare în muncă, de urmărire cu prioritate a intereselor personale, pe scurt, datorită existenței unei conștiințe negative, cu implicații frenatoare în procesul dezvoltării.

Desigur, procesul instructiv-educativ are ca obiectiv principal transformarea conștiinței negative în conștiință angajantă... depistînd totodată cauzele rămîinerii în conștiința oamenilor a unor maladii ale trecutului. (...) O primă cauză a existenței unor reminiscențe de la modurile de producție anterioare. Acestea se referă la sistemul de cointerese, respectiv de stimulente, a căror esență ar consta într-un «schimb de echivalente» între munca depusă și recompensa primită. De asemenea, strîns legată de această mentalitate este faptul că acest «schimb» ar trebui să opereze imediat, sau cît mai apropiat în timp de momentul depunerii muncii.

A pretinde răsplată imediată și «integritate», a evita participarea la efortul comun, a pune interesele personale mai presus de cele generale echivalează cu o conștiință negativă.»

(Cronica, din 16/11 1984)

«Am văzut nu de mult o piesă, una din multele apărute sau jucate în ultima vreme, despre diverși eroi cotidiani cărora li se pare mult mai important un angrenaj oarecare, un string, un stîlp de înaltă tensiune sau mai știu eu ce, decît propria lor viață. (...) Să pui semnul egalității între viața unui om și o sculă oarecare, oricît ar fi ea de necesară? Înțeleg să-ți riști viața pentru cele citeva idei care au dinamizat omenirea de cînd există...»

(Tribuna, 15/11 1984)

«Între aceste măsuri se înscrie crearea funcției de activist-instructor al comitetului județean de partid. (...) Ei iau parte la efectuarea de controale pe domenii sau prin brigăzi... Așa a fost cazul, bunăoară, în campania agricolă de vară. Cerințele mobilizării tuturor forțelor pentru strîngerea la timp și fără pierderi a recoltei au impus utilizarea întregului potențial.»

(Munca de partid, Noiembrie 1984)

«În virtutea misiunii sale istorice, PCR stabilește strategia construirii orînduirii socialiste... Aceasta nu înseamnă, desigur, că statul, organele sale se transformă într-un executant mecanic al partidului comunist sau că partidul se substituie organelor de stat.»

(«Era Socialistă» din 10 octombrie 1984)

În numărul din 15 noiembrie al ziarului «Villages - Val-de-Marne» salutăm prezența a doi români care semnează în pagina a 3-a: Jean Varlam, care publică «Scrisoare deschisă președintelui Republicii - a lupta împotriva sovieticilor cu propriile lor arme» și Doru Novacovici, care publică o cronică a spectacolului cu piașa «Yalta» a lui Vladimir Volkoff.

CALAPODUL

A fost odată, n-ar mai fi fost nicio dată, un ucenic în tainele papucilor. De la papuci i-ar fi rămas spiritul pașnic, și viața lui și a poporului său ar fi fost alta decât meșterul n-ar fi ajuns la lecția gheata și calapodul. Aici, pe ucenic l-a pălit o viațuie. Om al asociațiilor sumare dar arzoaie, el a văzut, ca într-o fulgerare de luare a minților (rămase de atunci pierdute), în umila unealtă a cizmarului, ideea societății viitoare iar gheata s-a lătit, ca într-un vis urît, luînd forma unei țări întregi. Și-a dat seama, mai pe limba lui și-a dat raportul, că meseria lui trebuie să fie calapodul. Zis și făcut. Adică făcut și mai anevoie zis, grăirea fiindu-i anevoioasă: a continuat studiul mai la răsărit, unde era un calapod gigantic, cel mai mare calapod din lume și, după ce a învățat cum trebuie să lovești gheata ca să se dea după calapod, și-a făcut din ciocan sceptoru și s-a pus pe lucru.

La început, oamenii rideau, cum rîzi de prostul satului: "Cum o să faci, măi, Niculae, dintr-o țară o gheată, vezi-ți, măi băiete, de treabă, adică pune-te pe carte, învață, poate scapi de bilbulă și afli și tu un loc de socotitor, dacă tot îți place să numeri pe degete".

De la un timp, însă, (nebulia e contaminantă) a început panica: oamenii se visau ghețe și nu le mai trecea nici cu trezia. Ghețele se așezau singure pe calapod, Nicu, ucenicul zmintit, le ardea cu sceptorul, și ele săreau de pe calapod scilicite și gata să mărșăluiească după cum le silabisea bilbulul. Din ce creștea calapodul, din aceea, flendurite, ghețele și cîntau fericirea. Mai fiecare avea un timp al zilei cînd își spunea: "ce dracu' doar nu sînt gheată să mă întorcă nebunu asta cum vrea el" și totuși, cu același gînd de îndoială sărea pe calapod "cu emoție" sau "cu entuziasm", după caz și împrejurare.

"Gheata ghetelor", "întîiul calapod al țării", dădea din cînd în cînd sfoară în țară, adică odgon de plenară, că e vremea realegerii sale ca tartor al ghetelor în marș.

"Trăim un eveniment memorabil.."
"trăim cu toții un moment istoric înălțător", "vă rog să-mi permiteți să-mi exprim acordul deplin", "impresionantele realizări", "aleasă mindrie", "mare cinste", "un strălucit program de muncă și de viață" (adică calapodul), "întreaga adeziune", "adîncă satisfacție", "exprimîndu-mi acordul cu bogatul conținut de idei, încadrat într-o viziune planetară", "firească emoție și legitimă mindrie", "magistralul ..." clămpănneau la microfon ghețele cu talpa ruptă, fiindcă, de la un timp, nici cuie, nici clei nu se mai afla, doar calapoade.

Antonia CONSTANTINESCU

«CEEACE E ACORDAT ȘI NU SMULS E MAI GREU DE PĂSTRAT»

(Urmare din numărul trecut a Conferinței Monicăi Lovinescu, ținută, în cadrul Centrului Român de Cercetări, la Casa Românească, pe 27 octombrie)

După stabilirea cadrului general și a celui specific românesc, (să ne amintim de suprapunerea de nevroze cărora le corespund suprapunerile de caricaturi), MONICA LOVINESCU și-a concentrat expunerea asupra a trei etape distincte care acoperă cei 40 de ani de dictatură comunistă. Descrierea mecanicii interne și a articulațiilor celor trei perioade poate arunca o lumină asupra fenomenului literar românesc, adesea paradoxal și a cărui valoare este și mai adesea puțin sau chiar prost cunoscută.

Prima este instaurarea și domnia realismului socialist.

"Dacă intelectualitatea română nu s-a transformat într-o "inteligență", este și pentru că, atunci cînd Armata Roșie a intrat, în 1944, în țară, n-a aflat la fața locului decît câteva sute de comuniști. Cîteva zeci de militanți au venit în furgoanele ei. În tot, și noi ne-am felicitat adesea pentru acest lucru, partidul comunist român nu număra nici o mie de membri. Iar printre aceștia erau foarte puțini intelectuali.

Pentru a transforma un astfel de partid scheletic într-unul unic și de guvernămînt, au fost îndemnați să se înscrie, într-un timp record, oportuniștii, carierişti, conformişti. Masa noilor veniți va fi cu atît mai docilă, cu cît trecutul politic va fi fost mai incert, cu atît mai supusă cu cît va fi fost la origine mai puțin fanatică.

Scriitorilor li se oferă să aleagă între eroismul opoziției și compromisul fără convingere. Pentru cei dinții represiei a fost, în stil comunist, sălbatecă. Avem martirii noștri. Cealaltă se vor transforma în purtători de cuvînt ai minciunii de stat, cu atît mai devotați cu cît nu o confundaseră niciodată cu un adevăr sau cu o credință.

Odată scena măturată de elitele intelectuale reale, reduse fie la tăcere, în închisoare, fie la medicizare, prin colaborare, se instalează același realism socialist ca peste tot, amestec confuz între prostul gust al lui Lenin, voința de castrare spirituală a lui Stalin, conștiința vinovată a lui Gorki și activismul antiliterar al lui Idanov.

Cu minime excepții, literatura nu numai că va fi răpusă, dar realismul socialist îi va lăsa, pe mai toți care l-au slujit, epuizați. Neputîndu-se servi de literatură de sertar - autocenzura funcționează la orice nivel, neputînd, bîncîntes, confrunta concurența cu cei tineri sau cu cei ieșiți din închisori în anii liberalizării și care și-au făcut un al doilea debut, supraviețuitorii, pe plan estetic ai realismului socialist, se pot număra, într-adevăr, pe degete.

Să ne mai mirăm că niciuna din crizele de conștiință, care au agitat inteligența din alte țări, după Congresul al 20-lea de la Moscova ținut de Hrușciiov, n-a avut un ecou major la scriitorii români, cu excepția citorva comuniști dinainte de luarea puterii? Să ne mai mirăm că nu și-au văzut credința clintită, din moment ce nu aveau nici una? Explicația e sumară, excepțiile, cum spuneam, există, ea nu e mai puțin evidentă.

De aceea n-am avut baricadele de la Budapesta, la București."

Perioada care s-ar putea numi a liberalizării, începe prin '60, dar ia avînt la

Conferința scriitorilor din 1965 cînd de testatul ei președinte, Mihai Beniuc este imolat cu permisiunea partidului și, împreună cu el, și dogma realismului socialist.

"Mai mult oferită de sus decît cucerită de scriitori, liberalizarea a corespuns, pentru partid, cu necesitatea unui pact cu intelectualii. Nu ne oprim nici la sinceritatea, nici la motivațiile unei asemenea politici."

Mai era nevoie și de sprijinul naționalismului real și justificat al unui popor ocupat care nu putea să nu se bucure, de exemplu, de suprimarea cursurilor obligatorii de limba rusă, sau de recuperarea valorilor sale autentice supuse interdicției în anii stalinismului.

"O dublă poartă se întredeschide acum: spre propriul trecut istoric și literar și spre Occident. Un tabu însă însoțite, și însoțește drastic, aceste concesii: nu va trebui să se pomenească teroarea stalinistă. Scriitorii vor forța aceste porți pentru a le deschide cît mai larg, vor transgresa chiar limitele admise, dar vor respecta tabu-ul. "Ceea ce duce la un paradox: în clipa de față, sub domnia neostalinismului dizolvant și constrîngător la limită, se scriu cărți mult mai tari, mult mai curajoase din punct de vedere politic decît în epoca liberalizării! "Nu cu o mărturie asupra ororii trăite s-a trecut de la realismul socialist la literatura adevărată la noi. Nici un Ivan Denisovici nu a deschis drumul. Ivan Denisovici a apărut după ce acest drum a fost netezit estetic. În cadrul literaturilor răsăritene, literatura română este una din cele mai interesante, dar și una din care gulagul a fost absent cea mai îndelungată vreme. Un demers original și cînd spunem original, nu înseamnă o calitate. Celelalte literaturi ale răsăritului vor reînvia făcînd, înainte de a intra în sfera esteticului, un popas în cadrul memoriei și al eticii. În România se va trece direct în estetic și abia apoi se va pune problema etică. În celelalte literaturi trecute prin tunelul realismului socialist, scriitorii vor smulge de la putere concesii. În România ele sînt oferite de putere, scriitorii știînd, cu prudență, să le macine hotarele, pînă la sfîrșit, și unele tabu-uri. Numai că ceea ce este acordat și nu smuls, e mai greu să fie păstrat, de unde și, în bună parte, rapiditatea și proporțiile restabilizării staliniste de după 1971.

Decamdată, începînd din 1965, domnește euforia redobîndirii unei literaturi. Competența trebuia să înlocuiască militantismul, profesionalismul trebuia să înlocuiască zelul politic iar literatura, propaganda - adică invers de ceea ce se întîmplase în epoca stalinismului și ceea ce se întîmplă acum..

Limbaajul este redat adevărului său artistic, iar puterea magică a literaturii moarte, care-l înspăimînta pe Pasternak, este anulată. Asta nu înseamnă că, de-a lungul liberalizării, cărțile de propagandă nu au continuat să apară, e vorba doar de ceea ce a devenit literatura."

Despre participanții la această explozie literară a anilor 60-70 și despre configurația ei, în numărul nostru viitor.

EXPOZIȚIA DE ICOANE
a PICTORULUI VALENTIN ANESIA
va avea loc de la 6 la 29 de c e m b r i e
1984

la Cercle St. Louis,
26 avenue de la Bourdonnais
75007 PARIS

Deschis zilnic, între orele 15 - 19
Duminică și luni închis.

www.arhivaexilului.ro

YOGA SI COMUNISMUL

Sub direcția răposatei Indira Gandhi, a cărei cenușe o împrăștiie musonul, India a devenit unul din principalii parteneri ai COMECON-ului și în special ai României. În timp ce schimburile cu ceilalți sateliți ai Uniunii Sovietice au scăzut în ultimii ani, partea României a crescut proporțional, mai mult chiar decât partea sovietică.

Cifra de afaceri a țărilor satelite cuprinse și a URSS-ului cu India (în milioane de ruble):

	1960	1970	1980	1981	1982
Bulgaria	1,1	26,6	39,9	130,8	105,3
Ungaria	11,6	37,6	59,8	98,0	88,0
Rep.Dem.Germana	27,1	59,3	94,9	127,3	106,6
Polonia	13,0	58,0	97,5	122,2	161,1
Cehoslovacia	28,3	66,6	98,9	113,5	119,8
Romania	13,5	28,1	147,3	143,3	184,5
URSS	104,0	364,9	1739,9	2397,9	2514,0

Acest fenomen se explică prin faptul că pentru plăți este utilizat clearing-ul bilateral având ca unitate de schimb rupia indiană. Cu toate că acest sistem nu reprezintă nici un avantaj pentru India, el continuă să fie folosit, poate doar pentru că Europa de Est e singura regiune cu care țara lui Gandhi are un sold comercial pozitiv, în timp ce deficitul ei general exterior crește atingând culmi record.

Exporturile din RSR către India s-au extins mai cu seamă în domeniul livrărilor de îngrășăminte, de material de foraj petrolifer și pentru industria de ra-

finaj a petrolului, de uzine de materiale de construcție (structuri în beton și cărămidări) și de centrale termice.

Împreună cu URSS, RSR a obținut contracte (joint venture) de prospectare și exploatare de petrol și de gaz cit și de construcție de rafinării. Astfel au fost descoperite importante zăcămintele de petrol în statele Gujerat și Assam și în partea occidentală a platoului continental indian în împrejurimile orașului Bombay.

Conform acordului de cooperare în industria de rafinaj a petrolului încheiat între RSR și India, specialiștii din cele două țări fac lucrări geologice de prospecție

petrolieră, care utilizează instalații de foraj românești, nu numai pe teritoriul Indiei, dar și în alte țări, ca de pildă Libia.

În general, Libia acceptă, de preferință musulmani din India, în cadrul politicii ei de "recrutare", încadrarea acestor elemente în alte organizații decât cele de producție, sub oblăduirea cirdașe a guvernului de la București, nefiind decât, conform literii acordului româno-indian: "o contribuție la cauza păcii și a cooperăției internaționale, pe o bază democratică".

G.TOPUZ

ROMÂNIA SI GEOPOLITICA IN 1984

Noul anuar geopolitic «L'état du monde» 1984, publicat recent, conține mai multe articole de sinteză, două în care este menționată și țara noastră.

În cel intitulat «La crise du bloc soviétique», Jean-Yves Patel, trece în revistă situația acestui bloc în ansamblu și a relațiilor dintre țările componente.

În toate statele comuniste, se spune în articol, rezultatele anului 1983 se înscriu în continuitatea recesiunii. "La Moscova, scurta eră Andropov, s'a distins, mai ales în întreprinderi, printr-o campanie contra violării disciplinei muncii", în timp ce la București se întăreau măsurile, legile și controalele polițienești pentru a face față crizei economice și ...obezității (Ceașescu dixit)" Cu toate rezultatele economice dezastruoase, spune Patel, și tocmai din cauza lor, conducătorii blocului sovietic nu numai că s'au menținut, dar și-au consolidat puterea prin întărirea opresiunii. Sub aspect economic, se observă, pentru întregul bloc, o slabă creștere a producției agricole, o gîtuire a investițiilor, al căror cost depășește nivelul de creștere al producției și menținerea unei datorii externe ridicate, în dezechilibru.

Criza poloneză din 1980 a constituit un avertisment foarte serios dat de un popor unit în revendicări, tuturor conducătorilor comunisti. În România, naționalismul de comandă cimentează o aparență independentă a regimului. Se remarcă însă, continuă autorul, o preocupare crescândă a conducătorilor comunisti, care corespunde pe ansamblul zonei acestor țări, la o ruptură ce se adâncește între sistem și administrație. În final, J.-Y. Patel spune: "Tendințele economice și sociale pe termen lung vor evolua către o exacerbare a tensiunilor în fiecare țară și între diversele state."

Cel de al doilea articol este intitulat: «Le renouveau des nationalismes en

Europe» și este semnat de Alfredo Valladao.

Tratînd în general despre renașterea naționalismului în mai toată Europa, autorul vorbește și de "fîsurile blocului sovietic" și "de naționalismele din Europa de Est".

"La Est, expresia, chiar exacerbata a sentimentelor naționale nu este nouă. Infima legitimitate pe care ar fi putut-o avea regimurile comuniste în Europa orientată imediat după război, s'a transformat rapid în respingerea lor de către populațiile din regiune. "Democrațiile populare" erau resimțite ca niște creații instituționale impuse de marele vecin sovietic, al cărui obiectiv principal era să garanteze ordinea și coeziunea într-o Europă de est transformată în lagăr."

A.Valladao continuă spunînd că schimbările de strategie militară sovietică prin instalarea de rachete în Europa de Est duc la nemulțumirea diverselor state în cauză, ce s'ar găsi expuse direct unei riposte adverse alimentînd astfel vechi tendințe naționaliste.

Pentru conducătorii sovietici n'ar fi singura nelinește, criza economică ce a lovit puternic și estul continentului arc deasemenea reperscursiuni. Deschiderea spre apus, din timpul "destinderii" s'a soldat cu o vulnerabilitate sporită a diverselor economii comuniste. De-aici o integrare pronunțată a acestor țări în jurul Uniunii Sovietice. Autorul vede în această sporită integrare o soluție mai proastă, ce poate duce la o scădere extrem de brutală a nivelului de viață pentru popoarele respective. Pe de altă parte, continuarea legăturilor cu Occidentul și adoptarea unor reforme economice și politice, contribuie la subminarea bazelor puterii regimurilor instaurate. "În fața acestei situații fără ieșire, spune Valladao, tentația e mare să se pună în mișcare toate șovinismele din regiune.

De la apariția sindicatului "Solidar-

OMISIUNI SI ADAUSURI

Am publicat, sub titlul, "Rezistența pasivă nu ajunge", în numărul precedent al LUPTEI, comunicatul comun al întrunirii de la Offembach, din 10/11 noiembrie.

Publicația «Dialog» (RFG), din 15/11 publică o dare de seamă fidelă a întrunirii, dar din traducerea în limba germană a comunicatului lipsesc următoarele fraze: "Această politică (impusă de PCR) este contrară intereselor țării" "(Regimul din România) ...întervine, prin măsuri de constrîngere în viața zilnică a cetățenilor..."

"Colectiv și individual, oamenii au devenit victimele unui sistem de asuprire totalitară față de care rezistența activă sau pasivă este singurul mijloc de legitimă apărare."

"Cerințele populației au fost nesocotite pe tărîm economic..."

"Subnutriția sau alimentația neechilibrată a devenit un fenomen cronic care pune în pericol însuși viitorul biologic al populației."

"Trebuie căutate mijloacele ca această evoluție nefastă să fie frînata. Este o problemă de conștiință pentru fiecare". (Omisiunile sînt date cu cursive)

Traducătorul, dl. Nicolae Crișan, a adăugat, în schimb, între paranteze, remarcări personale. Aceste omisiuni și adaosuri dau o tonalitate diferită versiunii germane, față de poziția politică exprimată în comunicatul comun.

Procedul este cu atît mai surprinzător, cu cît punctele omise fuseseră înțelegut discutate la redactarea textului final, cu însuși traducătorul, textul, integral, fusese difuzat de Europa Liberă către țară, iar originalul, în limba română a fost publicat, tot integral, în același număr din «Dialog»

Deoarece trunchierea traducerii poate induce în eroare autoritățile și pe cititorii de limba germană asupra poziției politice a refugiaților față de politica economică și socială a RSR-ului, socotim că publicația «Dialog» trebuie să publice, din nou, o traducere a comunicatului, fără adaosuri și omisiuni.

nosc", rasismul antipolonez a fost încurajat în Germania răsăriteană și în Cehoslovacia. Ungaria a început să se îngrijoreze public de soarta maghiarilor din Cehoslovacia și din Transilvania. Pe de altă parte, Ceașescu face din unguri țapii ispășitori ai problemelor interne din România. Toate țările balcanice trăiesc astăzi un adevărat război al istoricilor... în scopul dovedirii legitimității revendicărilor teritoriale tradiționale."

Găsim în ambele articole ale anuarului observații interesante care denotă în sfîrșit o autentică cunoaștere a situației din țările comuniste, precum și o percepere clară a unor potențialități. Întrebarea pe care ne-o pune clar Valladao este: cine are interesul alimentării tuturor acestor naționalisme din zona blocului sovietic și cui profită o dezbinare dintre țările satelitate? Pentru noi răspunsul nu este abscons.

Cei care în exil se fac vectorii acestui gen de manifestări super naționaliste, nu realizează oare că sînt manipulați și că slujesc interesele "marelui frate" sovietic?

Dinu ZAMFIRESCU

«Eros et magie à la Renaissance»
Flammarion, 1984, 418 pag.

«Expériences de l'extase»
Payot, 1984, 218 pag.

Două importante cărți de știință, ambele prefăcute de Mircea Eliade, publicate de un tânăr autor român, în decurs de o lună la Paris, în două prestigioase edituri, iată într-adevăr o performanță îmbucurătoare.

Născut la Iași, în 1950, din familia junimistului Culianu (fost rector al Universității), autorul a făcut strălucite studii de filologie la București (1968-1972), de istoria religiilor la Universitatea Catolică din Milano, cu celebrul Ugo Bianchi, petrecând apoi și un scurt stagiul pe lângă Mircea Eliade, la Chicago. Începând să publice foarte tânăr, I.P. Culianu este în prezent autorul a peste 100 de articole și a șase cărți - în afara celor două citate - : monografia despre Mircea Eliade (Assisi, 1978), culegerea de studii *Iter in silvis I* (Messina, 1981), un volum (în colaborare) *Religione e potere* (Torino, 1981) și teza sa de doctorat la Sorbona, *Psychanodia I*, publicată în englezește în celebra editură Brill (Leiden, 1983). O nouă carte de istoria religiilor este sub tipar la Roma.

Pentru a sărbători această performanță, Centrul Român de Cercetări din Paris l-a invitat, pe 25 noiembrie, să inaugureze la Sorbona, noua secție a Centrului de istoria religiilor, în prezența prof. Michel Meslin, director al Institutului de științele religiilor și prim-vice-președinte al Universității Paris IV, și a lui Yves Bonnefoy, profesor la Collège de France. În jurul cărților lui, s-a ținut, de asemenea, o dezbateră și în cadrul secției de Lingvistică și civilizație tradițională, organizată de Paul Barbăneagră.

«Experiențe ale extazului» e o carte de istoria religiilor, de înaltă tehnicitate, dar accesibilă, prin claritatea expunerii, și nespecialistului cultivat și atractivă prin interesul temelor tratate: vraci, ghicitori greci, demonizarea cosmosului și dualismul gnostic, războaiele cerești și gnoza, ascensiunea sufletului în misterele antichității tirzii, zborul magic, incubajie și catalepsie la Plutarh, ordinea și dezordinea sferelor, *pons subtilis* (puntea judecătii care se lărgeste pentru a-i lăsa să treacă pe cei drepiți și se strîmtează pentru a-i prăvăli pe cei răi în infern), teme cercetate de autor din perioada clasică greacă și pînă la mistică islamică. Descriind strict științific, pe baza unei noi studieri a izvoarelor, diversele tehnici ale extazului, în primul rînd în Europa, I.P. Culianu face o cercetare complementară a șamanismului (asiatic, mai ales) al lui Mircea Eliade.

Unul din meritele autorului este acela de a demonstra sursele autohtone ale acestor curente, adesea explicate prin influențe străine, iar altele reduse exagerat la o singură sursă, cea iraniană.

Dacă e ceva de regretat după lectura acestei interesante și solide lucrări, este faptul că autorul se ocupă exclusiv de tehnica și prea puțin de ideea însăși a salvării sufletului în aceste doctrine escatologice, totuși.

«Eros și magie» este, în schimb, o carte de cultură în sensul cel mai amplu al cuvîntului, scrisă su aceeași înaltă ținută științifică. Ea se ocupă de fantastic și de tehnicile imaginarului în epoca Renașterii, cînd erosul era identificat cu magia, conform definiției neoplatonicianului Marsilio Ficino, după care «opera magiei consist în a apropia lucrurile unul de altul». Într-un cît trăim în cadrul propriilor noastre fantasmе (în sensul aristotelic al cuvîntului), în cadrul căror erosul are un rol deosebit de important, totul poate fi - după Giordano Bruno - manipulat de către imaginație, atît în ce privește individul cît și societatea. Este vorba, în acest fel, de o concepție mult mai largă decît psihanaliza, o adevărată psihosociologie aplicată, o anticipare a sistemelor de mass media, de cenzură indirectă și manipulare globală și a *brain-trust-urilor* de astăzi. Această concepție acorda omului însă un rol cu mult mai important decît acela de simplu fabricant de unelte, fie ele oricît de perfecționate, rol pe care i l-a rezervat scientismul și progresismul modern.

Una din contribuțiile cele mai de seamă ale cărții este faptul de a schimba radical, pe baza cercetării unor texte complet neglijate, cum ar fi «*De vinculis*» («Despre legături»), imaginea tradițională despre Giordano Bruno, ca martir al progresului și campion al liberalismului. Bruno a fost judecat și ars pe rug nu pentru că era partizan al helio-

centrismului ci pentru un proces de magie, așa cum aveau să urmeze nenumărate altele după bula papală contra vrăjitoarelor, din 1484, an care anticipează cu exact o jumătate de mileniu anul orwellian.

I.P. Culianu demonstrează, pe bună dreptate, că Renașterea continuă firesc, prin importanța pe care o acordă imaginarului, evul mediu tîrziu, și nu e, cum se afirmă, o precursoră a epocii moderne. Ruptura adevărată o constituie Reforma și Contra-reforma, care au impus o cenzură imaginativului, orientînd omenirea spre tehnicitate și transformînd-o într-o «*muscă fără aripi*» de genul celor ce, tocmai datorită acestei infirmități, au supraviețuit în insulele Galapago. «*Exact așa s-a întîmplat cu spiritul științific modern, cu spiritul experimental, care renunță la marile postulate pentru a nu construi decît raționamente inductive. Providența, ori legile (inexistente) ale istoriei triumfale a spiritului hegelian nu au dat naștere unei păsări a paradisului care să înlocuiască științele... Renașterii. Dimpotrivă: spiritul nostru științific modern este o muscă apteră care, în marile virtuți ale istoriei secolului al XVI-lea (Reforma și Contra-reforma n.n.) a avut șansa să treacă neobservat și să nu fie eliminat de dura selecție naturală*» (p.243) «*Trăim încă într-un apendice secularizat al Reformei*» conchide autorul (p.291).

Din prudență științifică, sau poate dintr-un *amor fati*, autorul nu îndrăznește să spere «că o nouă renaștere a lumii să învingă toate nevrozile noastre de supremație, toate conflictele și toate diviziunile existente».

Sînt totuși semne, credem noi, că cel puțin o parte din omenire s-a săturat atît de tehnicismul consumist, care, în loc să satisfacă simplu necesități fundamentale ale omului, pentru a-i lăsa timp să fie om, inventează și impune inutile «necesități» în care omul se consumă pe sine consumînd; cu atît mai mult s-a săturat el de dogmatismul famelic totalitar care caută să asigure liniștea nomenclaturii, creînd mulțimii spaime și psihoze nejustificate prin nicio «bază materială obiectivă». Ori această parte a omenirii se orientează astăzi tot mai mult spre domeniul imaginarului, care, tocmai el și nu realismul miop, este specific numai omului, diferențiîndu-l de animale.

Nenumărate probleme ale culturii și istoriei umane sînt atinse în această carte importantă, despre care se va mai vorbi, fără îndoială, aprobativ sau polemic. Și chiar dacă va rămîne neobservată de marea public care este prea bombardat de vane informații ca să mai rețină ceva, ea va deveni un pricten apropiat și statornic al tuturor celor care vor fi avut șansa să o citească.

Cicerone POGHIRC.

COMEMORAREA UNIRII TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA SĂRBĂTORITĂ LA PARIS

Comemorarea Unirii Transilvaniei cu România, organizată de Comunitatea Românilor din Franța, de Asociațiile Fostilor Combatanți, a Fostilor Deținuți Politici, de Casa Românească și de cele două Biserici, Ortodoxă și Catolică din Paris a fost un prilej fericit de regăsire a românilor liberi din Franța, precum și din alte țări, Anglia, Elveția, Germania etc. Sub președinția dlui Adrian Chintescu, care a amintit concis și pertinent ideea de unitate care a dominat timp de generații gîndirea politică românească, dl. Alexandru Danielopol a împărtășit asistenței, care număra aproape 200 de persoane, cîteva reflecțiuni și gîndiri pe marginea Unirii.

Citînd numeroase exemple, luate fie din Dicționarul Enciclopedic, Larousse, fie din felul în care a fost prezentată, sau mai bine zis omisă participarea României la cele două războaie mondiale, la Muzeul Invalizilor, pe care oratorul îl consideră ca cel mai mare muzeu militar din lume, dl. Danielopol arată cît de mult s-a degradat imaginea României în fața publicului francez, în ultimele decenii. România care era odinioară considerată sora mai mică a Franței, este astăzi cunoscută mai cu seamă pentru afacerile de spionaj sau pentru brutalitatea regimului său politic și extravaganța conducerii sale. După ce arată rolul important pe care-l poate avea exilul românesc de a restabili imaginea țării, în fața publicului francez și a țărilor în care se află refugiații români, conferențiarul dă exemplul Casei Românești care, în ciuda puținelor mijloace materiale de care dispune, a reușit să desfășoare o activitate exemplară.

Evocînd rolul refugiului de a apăra interesele permanente ale țării, conferențiarul arată că acțiunile politice nu sînt singurele care vor putea restabili locul care i se cuvine României, nici de a reda popoului român libertatea, bunăstarea și dreptatea socială la care aspiră. Planul cultural este și el important, în măsura în care acest plan formează imaginea de care se va bucura (urmăre în pag.7).

În cadrul celei de a 12-a aniversări
a galeriei CERES FRANCO
sînteți invitați la expoziția
MITA

Pictură pe hîrtie
de la 3 la 22 decembrie 84
58 rue Quincampoix
75004 PARIS

deschisă de la orele 14 la 19
duminică și luni, închis

COMEMORAREA UNIRII TRANSILVANIEI CU ROMANIA SARBATORITA LA PARIS

(urmare din pag.6)

ra România de mîine și pe baza căreia va avea sau nu simpatia celorlalte popoare. Este deci de datoria noastră, a refugiaților, să ne străduim ca această imagine să fie cît mai bună, făcînd, bineînțeles, distincția între valorile permanente românești și fenomenul parazit și contrar al acestor valori pe care-l reprezintă regimul comunist de astăzi, din România.

Expunerea dlui Danielopol ne amintește că lupta împotriva regimului din România cere sprijinul opiniei publice din Lumea Liberă. Ca atare, această opinie publică trebuie să știe ce este realmente România, deoarece imaginea proiectată de serviciile ambasadelor RSR-iste din diferitele țări sau de colaboraționiștii în solda regimului, este o imagine deformată și contrară idealului pentru care luptăm. Nu numai că nu ne putem aștepta din partea regimului și a agenților săi să aperc în lumea liberă valorile românești dar trebuie să luptăm împotriva denaturării acestei imagini operată de acești agenți. Cazurile citate de dl. Danielopol nu sînt decît cîteva exemple din foarte numeroasele domenii în care fiecare român liber poate interveni fie personal fie în numele unei organizații, asociații etc, pentru restabilirea adevărului asupra țării noastre. În acest sens, revista noastră e gata să sprijine orice acțiune de acest fel. Refugiul românesc beneficiază de un număr important de intelectuali și fiecare dintre ei poate acționa în domeniul său scriind sau lămurind verbal pe interlocutorii săi asupra situației reale din țara noastră. Poate că acesta este sensul real al unirii exilului de care se vorbește atît de mult de ani și ani.

La comemorare a participat și corul Bisericii Ortodoxe cu o seamă de cîntece naționale după care a urmat un bufet organizat de Comunitatea Românilor din Franța. Persoane aparținînd unor grupuri diferite și de multe ori antagoniste pe plan politic, s-au putut întîlni și sta de vorbă, creîndu-se astfel un climat de unire reală care dovedește odată mai mult că, de fapt, unitatea exilului există în ciuda divergențelor sterile care apar din cînd în cînd pe probleme minore.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Cu ocazia sărbătoririi de către CONSILIUL NATIONAL ROMAN a zilei Unirii Transilvaniei au luat cuvîntul dnii Horia Comaniciu, președintele CNR, dr. Coriolan Brad, Nicolae Evolceanu, V. Coman, dr. D. Amzăr, I.V.Emilian, Cicerone Ioanițoiu, A.Rădulescu.

Dr. Remus Radina a recitat o frumoașă poezie personală închinată Ardealului.

S-au trecut în revistă evenimentele istorice care au dus la unirea Transilvaniei cu România. În concluzie, s-a înfățișat importanța deosebită a unirii exilului în acțiune. Aceasta înseamnă cooperare și coordonare. Efortul de a ierarhiza exilul într-o organizație unică ar fi steril și de nedorit.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

SPRIJINIȚI PRIN
ABONAMENTUL
DUMNEAVOASTRA
REVISTA LUPȚA

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI IN ROMÂNIA DIN PARIS (LDHR) B.P. 0507, 75327 Paris CEDEX 07

comunică următoarele cazuri de refuz, de peste doi ani, a cererilor de emigrare: **BABOTA Eugenia și fiul ei OPREANU Florin, amîndoi din Bufta, str. Fabrica Buciumeni (Ilfov) au cerut plecarea definitivă din România în 1980. Ei erau, respectiv, contabilă la studioul cinematografic Bufta și disk-joker. Amîndoi au fost imediat concediați. Pentru a supraviețui, lucrează ca muncitori agricoli.**

BUJOR Rodica, București, str. Călărași, 148, dorind să se stabilească la fiul ei, emigrat în Australia, a făcut o cerere în 1980 și n-a obținut nici pînă acum, așa numitele, formulare mari pentru depunerea cererii de pașaport.

GROSS Ingrid, căsătorită, cu un copil, din Codlea (Brașov), str. Măguri 37, a cerut să plece la sora ei din RFG, din 1980. A făcut mai mul de 100 de cereri și memorii pentru a obține "formularele mari". Totul în zadar.

HARTMAN Aba, inginer, domiciliat în Israel cere ca soția sa, dr. Corina DUMITRESCU și cele două fiice, Claudia Sabina și Shari, să-l urmeze. În Israel s-a format un comitet de ajutor pentru reunirea acestei familii.

HERTA Ioan, din Lugoj, str. Cornet, 48 și LAZĂR Gheorghe, din Lugoj, str. Vasile Alexandri, 12, au cerut plecarea definitivă în SUA de 4 ani. Pentru că au scris despre cazul lor la postul de radio Europa Liberă, au fost amendați, amenințați cu persecuții și închisoare.

METZENRATH Ana Maria și Franz, din satul Nitzkydorf, 117 (Timiș) vor să plece definitiv la fiul lor din RFG, de mai bine de 5 ani. Au scris și ei la Europa Liberă iar urmarea a fost aceeași: amendă și amenințări.

MIHU Silviu Răzvan, născut la București, în 1956, desenator tehnic, domiciliat în Șos. Mihai Bravu, 64-88, a cerut plecarea în SUA, din ianuarie 1981, pentru a-și putea practica liber religia. Nici un răspuns.

VEȘTI DIN GERMANIA FEDERALĂ

Ambasada URSS și Asociația de pritenie germano-sovietică au organizat o săptămînă a "Republicii Moldovenești" în localitatea Hurth, de lingă Koln (RFG). Sînt prevăzute expoziții de pictură și de obiecte de artă. În seara zilei de 26/11/1984 a avut loc deschiderea. Ambasada sovietică a mobilizat multă lume, printre care, preoți, comuniști și persoane de bună credință care nici nu știau unde se află Moldova. De la Chișinău au venit moldoveanul Victor Andrușac, orchestra populară "Lăuării" și ansamblul de dansuri populare "Joc". Înainte, Asociația Românilor din RFG avusese grijă să-i informeze pe participanți ce este Moldova și ce se ascunde în spatele acestei manifestații. S-au împărțit manifeste în fața intrării. Manifestul avea pe prima pagină o hartă a României ciuntită, cu teritoriile răpite de URSS și se atrăgea atenția că Uniunea Sovietică mistifică opinia publică prezentîndu-i pe locuitorii dintre Prut și Nistru ca nefiind români și nevorbind românește.

Faptul că cei care au comentat evenimentul în presa germană au înregistrat prezența manifestelor confirmă că acțiunea și-a atins scopul.

NE-A PĂRĂSIT RENÉ STAEGER

Intr-o zi de noiembrie, în timp ce își ținea cursul de istorie la Zürich, a obosit de tot inima unui om de inimă și astfel aluat sfîrșit istoria lui René Staeger.

Ne-am cunoscut în urmă cu patru decenii, în București. Cetățean elvețian, pe jumătate român, mi-a devenit, în 1947, coleg în anul I la Facultatea de Drept. Figură aristocratică, în sensul bun, purta mustață într-o vreme cînd nu se căuta și călca domol pe pămîntul românesc pe care l-a iubit. În anul II de facultate eram supuși prefacerilor vremii. Se proclama republica, se pregătea reforma, mai precis partinizarea învățămîntului și, în Facultatea de Drept își căuta, prin uzurpare, un loc absurd, de necuvenit, o sucursală a așa zisei Uniuni Naționale a Studenților Români. Se declarase războiul de clasă și urma ca un comitet studențesc să fixeze taxe în spirit marxist. Bazîndu-se pe teroare, celelunde comuniste încercau să impună, în fiecare an de studii, un comitet de obediență roșie, potrivit sloganului vremii: "Ana, Luca, Teo Dej - bagă spaima în burghiei". Adeseori, burghezii erau fii de țărani sau de muncitori care refuzau sovromizarea unei națiuni. În acel context, cîțiva studenți ai Facultății de Drept am hotărît opunere și rezistență. Cei din anul II am întocmit un fel de stat-major al cărui sediu l-am fixat la René Staeger acasă. Pentru ziua alegerilor de comitet am întocmit un plan de bătaie și mi-amintesc și acum pe René cum, potrivit hotărîrilor luate, cu planul sălii de an în față, înscrisa numele celor care urmau să stea în băncile cuvenite, la ziua cuvenită. Organizația de partid, minusculă dar violentă, credea în intimidare. Pentru alegeri am cerut arbitrajul unui profesor. Este cazul să reamintesc atitudinea exemplară a Profesorului Jean H. Vermeulen, care a condus cu delicată fermitate acele memorabile alegeri în care organizația național liberală a anului, în colaborare cu tineretul național țărănesc a reușit performanța scrutinului liber. Simpatizant liberal, René Staeger a fost una din vedetele zilei.

Un an și jumătate mai tîrziu l-am condus în alai, pe peronul Gării de Nord, el plecînd în Elveția, noi rămînînd, unii pentru 2-3 decenii, alții pentru totdeauna în țară.

L-am revăzut într-o fotografie, întinzînd cu Mihai Korne o banderolă de conținut european, la deschiderea Parlamentului din Strasbourg.

L-am întîlnit în 1979 la Freiburg, unde venise ca ROMÂN, la jubileul Bibliotecii, această marcă instituție a exilului.

Intr-un apus în care mulți români preferă să-și uite originea, René Staeger, român după mamă, a fost mai român decît mulți alți români.

Poate, cîndva, cînd noi vom fi trecut, cineva va avea răgaz și duh să scrie ceva și despre vremea de acum, a pribegiei și pribegilor. Pentru ce a făcut în țară și cu gîndul la țară, pagina despre René Staeger va fi o dreptăți împlinire.

Constantin MARES

LUPȚĂM PENTRU DREPTURILE OMULUI SI
PENTRU LIBERTATEA
POPOARELOR ÎN
TR-O EUROPA UNITĂ!

= PENULTIMA ORĂ =

Printre scriitorii scoși din CC, în urma Congresului, figurează și Adrian Păunescu. Pe semne că nu i-au priit cele 50 de accidente mortale din Argentina făcute cu medicamentul minune împotriva cancerului, lansat de revista "Flacăra" (v. LUPTA, nr. 27). Câtă vreme victimele erau numai printre români, nu s-a atins nimeni de directorul revistei. Tovarășii preferau să împartă enormele ciubucuri pe care le încasa.

*

Ca represalii pentru expulzarea celor 5 diplomați spioni de la ambasada RSR din Germania Federală, guvernul RSR i-a obligat pe 4 diplomați vest-germani să părăsească Bucureștiul și a redus vizele de ieșire ale cetățenilor români de origine germană de la 50 la 10, pe zi.

Dacă-și închipuie șefii de la București că astfel vor deschide poarta vest-germană sau că vor obține mai lesne credite, s-ar putea să se înșele.

*

Magazinele umplute cu produse pe care românii nu le mai văzuseră de ani de zile, s-au golit brusc după Congres. Alți ani de așteptare, pînă la al 14-lea Congres?...

*

Un sistem complex de irigații a fost construit în sudul Basarabiei, spre a fi alimentat de apele Dunării și ale Nistrului. Cum în curs de 3 ani s-au rupt de 1700 de ori țevile, rezultatul irigației este nul și recoltele staționare. În urma unor proiecte greșite au fost utilizate și apele lacului sărat Sasic, care au deteriorat solul și au redus recolta la jumătate.

*

Între 15 martie și 3 aprilie 1985, Nicu Ceaușescu va încerca să dea, la Viena, un nou avînt "Anului Internațional al Tineretului", inițiativa RSR-ului, organizată sub egida ONU. După cît interes stîrnește pentru un moment printre cele 106 state care s-au asociat propunerii, nu asta e calea prin care va deveni haimana vedetă internațională.

De la Congresul al 12-lea și pînă la cel de al 13-lea au pierdut calitatea de mambri plin al CPE urătorii; Cornel Burtică (căzut în disgrație ca ministru al comerțului exterior), Janos Fazekas (care se pare că n-a fost destul de ferm cu minoritățile), Cornelia Filipaș (meteorit a cărui soartă a depins de soția președintelui), Petre Lupu (expediat ambasador în Venezuela), Leonte Răutu (a cărui fiică a emigrat în Israel), .

Din 19 scriitori, au rămas doar 12 în noul CC și în comisia centrală de revizie.

Ca pondere a armatei: de la 11 membri plini și 7 supleanți (cu grad de general) au rămas 8 membri plini și un supleant.

Din 44 maghiari și 10 germani cîți fuseseră aleși în 1979, au rămas 30 germani și 8 germani în CC și în comisia centrală de revizie.

*

Ioan Florea "se destituie" (adică singur?) din funcția de ministru al industrializării lemnului și materialelor de construcție și "se numește" în locul lui fostul său adjunct, Gheorghe Constantinescu.

*

Trai pe vătrai pentru ziaristii celor două mari cotidiane din București! În fiecare număr, de la terminarea Congresului, o pagină, ca o gazetă de perete, este asigurată fără efort. În centrul ei se află reproducerea unei opere de "artă" ce-l are pe dînsul ca personaj, înconjurat de flori, copii bucălați, el cu cască, el cu buclă pe frunte (variațiile sînt limitate) iar în jurul imaginii, telegrame de mulțumire, poezii, articole poetice, ce mai, tot lirismul națiunii dat în fiert (adjectivul "fierbinte" fiind cel mai des întîlnit).

*

Pînă la sfîrșitul anului 1984, 2 400 de vase românești și străine vor fi acostat la Constanța ca să încarce și să descarce un total de 24 milioane de tone, tonajul cel mai scăzut al porturilor medii europene.

CASA ROMÂNEASCA

anunță conferința dnei **ANA MARIA TUDURY**: «Des origines a l'occupation romaine», din ciclul de conferințe despre Istoria României, care va avea loc pe 19 decembrie, la orele 17.

*

Conferința dlui **PETRE NĂSTUREL**, « Al.D.Xenopol et le problème de la continuité roumain il y a un siècle », va avea loc pe 15 decembrie, la orele 17.

Ambele conferințe vor avea loc la Casa Românească 15, rue de Flandre 75019 Paris

ASOCIAȚIA FEMEILOR ORTODOXE ROMANE

aduce la cunoștință că serbarea **Pomului de Crăciun** va avea loc **Duminică 16 decembrie**, la orele 16,30 la **Biserica românească din Paris, 9 bis, rue Jean de Beauvais**. Corul va cînta colinde iar Asociația studențească **DOINA** va asigura programul de folclor religios.

Am dori ca și anul acesta să oferim daruri copiilor, în jurul Pomului de Crăciun frumos împodobit, o gustare pentru mari și mici și să facem bucurie celor necăjiți, bătrîni sau bolnavi.

NATURALIZARI

«Journal Officiel» din 28 noiembrie 1984 publică numele următoarelor persoane născute în România care au obținut naturalizarea franceză: **Bucur Voichița**, născută la Mediaș; **Ciupagea Maria**, născută la Jimbolia; **Sandu Gheorghe**, născut la București, **Sandu Maria** (n.Stângaciu), născută la Huși, **Sandu Traian**, **Sandu Anton** și **Sandu Carmen**, născuți la București; **Stoina Ștefan Marius**, născut la Craiova, **Stoina Pompilia Valeria** (n.Truiă), născută la Craiova, **Stoina Mihai Alexandru Xavier**, născut la București, **Stoina Ion Ștefan Andre** și **Soina Victor Emmanuel Ferdinand**, născuți la Paris.

DECES E

La Paris, dr. **Ileana Ionescu**, de la Institutul Pasteur, nepoata muzicologului **Constantin Brăiloiu**.

În țară. **Maria Ghenoiu**; prof. univ. **Anton Alexandrescu**; **Dumitru Cremeniciu**; **Maria Donea**; **Elisabeta Cianu**; **Ctin Dobrinescu**; scriitorul **Laurențiu Fulga**; **Theo Augustidis**; prof.univ. **Ctin Pufan**; avocat **Mircea Rovine Gagi**; **Mihaila Bodnărescu**; **Georgeta Deac**; arh. **Alexandru Deleanu**; prof. **Gh. Iordăchescu**; **Marin Victor Constantin**; **Nicolae Bălăsoiu**; **Ion Iacob**; **Agripina Ioan**; **Carmen Nedelcovici**; avocat **Nicolae Mărculescu**; dr. **Tăbăcaru Grigore**; ec. **Brumaru Nicolae**; **Margareta Marinescu**; **Costel Ciurezu**; **Cezar Cernătescu**; **Costache Hogaș**; **Vidra Marica**; **Margareta Diaconescu**; **Gh. Naumescu**; **Maria Muntean**; **Floarea Mocanu**; **Ioan Sulică**; **Vasile Ene**; dr. **Radu Dinu Tomescu**; ing. **Radu A.Pop**; **Ilie Toma**; **Dumitru Ionescu**; prof. **Ana Crăsnănu**; **Teodora Aristide**; **Cristea Pătrănescu**; **Adam Grigorescu**; **Paula Abrudescu**; **Dumitru Țăgăreanu**; **Ioan Olteanu**; **Petre Gheroghiu**; **Octavian Cucu**; **Neagu Bărbulescu**; **Tiberiu Tomovici**; **Vasilica Gheorghiu-Vassi**; ing. **Marian Gavriș**; **Arthur Postelnicescu**; dr. **Oprea Berechet**; prof.dr. **Ștefan Diamandescu**; **Elena Alexandrescu Părvulescu**; **Moisa Sima**; **Elena Mănculescu**; **Hristu Șaguna**; **Leonid Andrei**; **Gh. Trețian**; **Ana Tasia Hodoss**; **Elena Nan**; dr. **Lengiu Nicolae**; **Weber Elisabeta**; dr. **Maria Polihroniade**; actorul **Victor Conescu**; farm. **Zoe Grigore**; **Alfred Fieraru**; ing. **Nichita Furcăreanu**; prof. **Lica Paulescu**; **Elena Bălănescu**; **Elena Hazen**; copf; **Momgian Paraschiva**; **Elisabeta Lemnar**; prof. **Protopopescu Tache Valeria**; **Anișoara Lecca**; **Martha Apostol** (n.Eliade); **Puiu Vlădescu**; **Mitzi Sulei**; **ma Sorensen**; ; actrița **Suzana Demetriad**; **Ecaterina Tețu**; **Carmen Cora**; **Sabina Diaconu**; **Garabet Diratian**; **Hermina Reindl**; **Dumitru Comanici**; **Aurel Drăgănescu**; **Jean Beldes**; **cu**; **Matei Ungureanu**; **Flora Demetrescu-Gyr**; **Constantin Ra**; **utsch**; dr. **Constantin Palade**.

le combat

Directeur : Mihai Korné

7/12/84

NUMÉRO 28

En Francs Français :

FRANCE
EUROPE

FRF 200
FRF 250

Par avion :

AFRIQUE
AMÉRIQUE DU NORD
ISRAËL
AMÉRIQUE DU SUD
AUSTRALIE

FRF 300
FRF 300
FRF 300
FRF 350
FRF 350

En d'autres monnaies, le tarif est
majoré des frais bancaires d'en-
caissement comme suit :
DEM 100 - CHF 90 - GBP 25

USD 45 ou équivalent
USD 45 ou CAD 53
SHEKEL 2560
USD 51 ou équivalent
DOLLAR AUSTRALIEN 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Télax 270152F
Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

LA YUGOSLAVIE N'EST PAS UN MODELE

par Dragas Keseljovic

Dans son numéro 25 du 22/10/84, «Le Combat» a reproduit l'intervention de M.Bassinat au Conseil de l'Europe au sujet des droits de l'homme en Roumanie. M.Bassinat stigmatise avec éloquence la politique du gouvernement Ceausescu qu'il qualifie, fort justement, comme «un régime profondément totalitaire qui n'a de socialiste que le nom...». Selon lui, en contraste avec la Roumanie de Ceausescu, un Etat véritablement socialiste «entretient avec le phénomène national des relations beaucoup plus subtiles que ne veulent le croire ses détracteurs». Pour illustrer sa thèse, il cite en exemple la Yougoslavie où la situation serait «toute différente» de celle en Roumanie.

M.Bassinat semble bien mal informé en ce qui concerne la Yougoslavie. Sinon, il se serait bien gardé d'en faire un modèle pour sa démonstration qui risque d'en être sérieusement compromise. Car, enfin, il est aujourd'hui généralement admis, même parmi les anciens thuriféraires du régime titiste, que la situation en Yougoslavie est celle d'une dictature de parti unique en pleine crise dont la politique n'a abouti qu'à des échecs patents sur toute la ligne, aussi bien sur le plan économique et social que dans le domaine des droits de l'homme et dans celui des rapports entre les différents peuples et nationalités qui composent la fédération yougoslave.

Quelques faits illustreront mieux que de longs développements cet état de choses. Une inflation galopante qui pour la 3ème année consécutive enregistre un taux annuel dépassant 50 %, entraînant un abaissement de niveau de vie particulièrement sensible en ce qui concerne la classe ouvrière. Un endettement extérieur qui dépasse 20 milliards de dollars, supérieur à celui de la Pologne calculé par tête d'habitant. Un chômage au taux record : plus d'un million de chômeurs pour 6 millions d'emplois totaux et 10 millions de personnes actives, sans compter les quelques 600.000 travailleurs yougoslaves «immigrés» en Europe occidentale. La décentralisation poussée à l'extrême qui a fait éclater l'unité du marché national, provoqué l'anarchie dans l'administration et favorisé la constitution de véritables féodalités antarciques régionales et locales dont les rivalités et les conflits ont rendu inopérante toute gestion rationnelle des entreprises et de l'économie nationale. Le système dit d'autogestion qui a fait naître et proliférer une oligarchie bureaucratique mettant en pièces les droits des travailleurs et leur participation à la gestion des entreprises. La démonstration n'est plus à faire concernant l'échec complet de l'autogestion et de la «démocratie économique» à la mode yougoslave.

Plus grave encore, par ses effets durables, est l'échec du régime dans le domaine des relations entre les républiques fédérées et entre les différents peuples et nationalités yougoslaves. Au lieu de promouvoir et de renforcer «l'unité et la fraternité» des peuples yougoslaves, proclamées par lui «principales acquisitions» du combat révolutionnaire qui l'avait porté au pouvoir, le régime de Tito, par sa politique incohérente et son aveuglement idéologique, n'a fait qu'aggraver les multiples facteurs latents de frictions et de conflits. Les récents événements qui ont eu lieu dans la province de Kosovo, à majorité albanaise, en

1981 et 1982 et l'agitation nationaliste albanaise qui s'y poursuit ont révélé toute l'étendue de l'échec du régime dans ce domaine crucial pour l'Etat yougoslave. La presse occidentale a fait amplement écho à ces événements et n'a pas manqué de mettre en relief le danger qui en résulte pour la cohésion et l'intégrité du pays.

A propos de Kosovo, vieille terre serbe qui fut le berceau de l'Etat serbe au Moyen Age, l'on ne doit pas passer sous silence un fait que les médias du régime titiste ont longtemps tenu sous le boisseau et qu'ils essaient encore aujourd'hui de minimiser. Ce fait concerne le sort dramatique de la population serbe minoritaire dans cette région. Au cours des dernières vingt années, au fur et à mesure de la montée en force de l'agitation nationaliste albanaise, complaisamment tolérée dans un premier temps par le pouvoir communiste qui avait désigné «l'hégémonisme serbe» comme principal ennemi, les habitants serbes de Kosovo ont été exposés à de multiples sévices, menaces et pressions ayant pour but de les obliger à vendre à vil prix leurs maisons et leurs propriétés et à quitter la région. D'innombrables cas d'agression et de spoliation de toute sorte : destruction de récoltes et de bétail, incendies, profanation des monastères et monuments nationaux serbes, incendie des bâtiments de la Patriarchie serbe à Pec, agressions physiques, viols et assassinats perpétrés contre les Serbes ont créé dans la population serbe de Kosovo une véritable psychose de terreur qui a amené un grand nombre parmi eux à fuir. Un véritable exode des Serbes en a résulté : entre le recensement de la population en 1961 et celui de 1981, la population serbe de Kosovo a diminué de plus de 100.000 habitants. En dépit des déclarations lénifiantes des autorités fédérales et de celles de la république de Serbie (dont la région autonome de Kosovo fait nominalement partie), cet exode continue. C'est ainsi que depuis 1981 plus de 15 mille Serbes originaires de Kosovo ont fui cette région. Voilà le résultat de la politique de «fraternité» pratiquée à l'envers par le régime communiste yougoslave.

Quant aux droits de l'homme, la situation en Yougoslavie est particulièrement alarmante. Il y a deux ans, le célèbre dissident Milovan Djilas révélait qu'il y avait plus de prisonniers politiques en Yougoslavie que dans n'importe quel autre pays communiste européen à l'exception de la seule Union Soviétique ! Les persécutions pour délit d'opinion et les violations des droits de l'homme en Yougoslavie ont fait l'objet d'un rapport de l'Amnesty International. Au cours des deux dernières années, cette situation n'a fait que s'aggraver. Les multiples arrestations des dissidents et opposants dans toutes les républiques fédérales, les procès contre des Musulmans en Bosnie, contre les opposants nationalistes albanais, des interdictions de livres et de films, la condamnation récente du professeur Seselj à Sarajevo à 8 ans de prison pour des écrits qui n'avaient même pas été publiés, le procès des 6 intellectuels qui a lieu en ce moment à Belgrade, tout cela témoigne d'un durcissement du régime qui, face à l'agitation croissante des différents courants d'opposition libérale ou nationaliste, n'a d'autre recours que l'emploi des méthodes de contrainte et de répression.

ANALYSE DE LA POLITIQUE ETRANGERE DE LA REPUBLIQUE SOCIALISTE DE ROUMANIE (R.S.R.)

Nous avons publié dans le numéro précédent une déclaration des Roumains Libres sur la politique étrangère de la Roumanie. Cette déclaration a été suivie par une analyse plus détaillée destinée aux personnes qui approfondissent ce sujet.

Nous publions ci-dessous l'introduction des auteurs du document.

Nous pouvons affirmer que le peuple roumain suit attentivement l'édification de l'Unité Européenne dans l'espoir qu'elle sera élargie à tous les peuples de l'Europe du Centre et de l'Est et leur apportera la liberté.

Cette grande Europe pluraliste et démocratique devra mettre fin au partage de notre continent, qui a fait perdre aux Roumains comme aux autres peuples de la région, la possibilité de choisir démocratiquement leur destin.

Ces peuples sont intégrés au système soviétique sur tous les plans : économique, politique, idéologique et militaire. Dans ces conditions, les initiatives prises par Bucarest sont soumises à l'accord préalable du Kremlin. C'est pourquoi, elles ne reflètent pas les intérêts roumains qui sont en premier lieu européens et ne correspondent nullement aux visions mondialistes des actuels dirigeants.

Le mémoire ci-joint, consacré à la politique étrangère roumaine, expose les objectifs fondamentaux du peuple roumain. Il analyse les relations entre la Roumanie et l'URSS ainsi que certaines actions de la diplomatie de la R.S.R. dans le monde, et les causes pour lesquelles ce rôle lui a été assigné dans le cadre du bloc soviétique.

Le but de ce mémoire est de fournir au lecteur les éléments qui lui permettront de distinguer, dans chacune des actions de la diplomatie de Bucarest entre les intérêts du peuple roumain et ceux du système totalitaire auquel appartiennent ses actuels dirigeants.

Les actions, contraires aux intérêts du Monde Libre, menées par ces dirigeants, sont en premier lieu contraires aux intérêts du peuple dont nous sommes issus. Le peuple roumain les réprouve. Il s'y oppose de toutes ses forces et demande au Monde Libre de ne pas les encourager par passivité ou complaisance.

Le document peut être obtenu en écrivant à l'adresse : Les Roumains Libres, 38, rue Ribéra 75016 Paris France, ainsi qu'aux publications B.I.R.E. ou LUPTA (Le Combat).

INTEGRATION ECONOMIQUE DE LA HONGRIE

Lors de la visite du 1er ministre de la Hongrie à Moscou le 12 novembre 1984, l'URSS a imposé à la Hongrie les lignes directrices du prochain plan quinquennal 1985-1990, ainsi qu'un programme économique, scientifique et technique à moyen terme, allant jusqu'en l'an 2000.

Il est à craindre que cette intégration économique soit suivie par un renforcement de l'intégration politique.

La foi dans la liberté et la solidarité comme forces principales du progrès commun de l'humanité détermine le rôle de l'Europe Globale dans le monde.

Actuellement, les disparités croissantes entre les nations pauvres et riches, constituent une menace pour la paix. Trois quarts de l'humanité ne peuvent vivre au bord de la famine cependant que le quart le plus riche ne trouve pas d'acheteurs pour ses produits.

Les aides du Monde Libre au Tiers Monde se heurtent aux actions des Etats communistes, aux dépenses inutiles d'armements et ne parviennent pas à enrayer la misère.

Débarassés du régime communiste, les Européens du Centre et de l'Est pourront se joindre au Monde Libre pour aider le Tiers Monde. Leurs expériences pourront servir dans tous les pays mais surtout dans ceux où l'influence communiste aura été dominante.

C'est dans ce sens que la fin de l'antagonisme Est-Ouest constitue un préalable à toute solution Nord-Sud.

Le conflit actuel du Moyen-Orient prendrait également fin si les deux parties de l'Europe parvenaient à s'unifier. Les Musulmans sont les partenaires naturels des Européens, cependant que les Européens ont des intérêts fondamentaux au Moyen-Orient qui est le berceau de leur civilisation. Le jour où l'Europe ne sera plus divisée, attisant ainsi les factions opposées du monde musulman, les conflits prendront fin ou perdront de leur intensité.

Là encore, la division de l'Europe en systèmes politiques, antagonistes est néfaste.

QUELS SONT LES OBSTACLES A LA POLITIQUE DE L'EUROPE GLOBALE ?

D'abord, le système soviétique. Toutefois, une politique basée sur les principes ci-dessus, trouvera un large soutien parmi les forces créatrices de l'intérieur de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS), d'autant plus que ces principes seront soutenus par les Occidentaux.

Quelles sont ces forces créatrices ?

Dans l'optique occidentale, ces forces se limitent aux intellectuels, aux techniciens, à certains cadres moyens du parti communiste et de l'armée. En fait, ces forces comprennent des catégories beaucoup plus vaste et englobent tous ceux qui indépendamment de leur position, contribuent à former l'opinion publique. Il n'y a toutefois pas de chance de gagner ces éléments à une politique européenne aussi longtemps que la pression intérieure n'est pas fortement exercée par l'opinion publique. L'expérience de la Hongrie

(1956), Tchécoslovaquie (1968) et Pologne (1981) ainsi que les différents mouvements dans le reste de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS) prouvent que si certains intellectuels, membres du parti et militaires, ont bien pris des initiatives contre le totalitarisme, ces catégories n'ont suivi qu'avec réticence et seulement sous la pression populaire.

Il faut donc élargir l'action aux catégories nombreuses et défavorisées. Les paysans et les ouvriers doivent savoir ce qu'ils peuvent attendre de l'Europe Globale et dans ce sens, il est important d'analyser dès maintenant les perspectives postmarxistes de la vie de tous les jours.

Cela doit toucher l'opinion publique de chaque nation de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS) simultanément, et avec une conception unitaire.

Le second obstacle c'est la réticence occidentale.

Certains craignent de déplaire au Kremlin. Cela ne constitue pas une raison pour y renoncer. De toute manière, personne ne peut empêcher les idées de faire leur chemin.

D'autres craignent de voir l'Europe Globale dominée par les Russes. Cependant, leur nombre de 140 millions ne représente même pas un cinquième du total de l'Europe. Même s'ils veulent dominer, ils n'y arriveront pas. Il y a presque autant d'Européens du Centre. Il y a 90 millions de Germaniques et près de 60 millions d'Européens de l'Est d'origine non-russe pour se faire contrepoints les uns aux autres.

Et d'ailleurs, est-ce que les Russes veulent vraiment dominer l'Europe ? Le communisme les a épuisés plus même que d'autres nations car il a duré plus longtemps chez eux. L'énergie dont ce peuple dispose peut trouver une bien meilleure utilisation en développant ses propres territoires afin d'atteindre les niveaux occidentaux.

QUELS SONT LES MOYENS POUR REALISER L'EUROPE GLOBALE ?

D'abord l'opinion publique de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS).

C'est pourquoi, nous avons demandé le renforcement des émissions de radio, leur élargissement (notamment des émissions de la radio de l'Europe Libre vers l'Albanie et la Yougoslavie) et la création d'émission télévisées qui recouvrent toute l'Europe du Centre et de l'Est (URSS).

Nous avons également demandé la création d'une Radio-Télévision européenne,

où les Européens parlent aux Européens. Il serait indispensable que ces deux radio-télévision expriment, dans des langages certes différents, le soutien, aussi bien de l'Europe Occidentale que de l'Amérique à cette idée de l'Europe Globale. Une telle action conjointe aurait un énorme impact dans toute l'Europe du Centre et de l'Est (URSS).

Il faut aussi des actions symboliques : accorder le Passeport Européen et le droit de vote pour le Parlement Européen aux Européens résidant dans le Marché Commun qui ont renoncé aux passeports des Etats totalitaires de l'Europe ; créer d'un Fond Européen pour la culture et la recherche scientifique, instituer une Académie Européenne, etc.

Ces actions psychologiques doivent aller de pair avec une politique au jour le jour. Par le passé, l'Occident s'est contenté d'endiguer l'avance totalitaire en Europe. Récemment des dirigeants politiques ont affirmé leur soutien à la lutte pour la liberté et l'Unité de l'Europe. Il est nécessaire que la politique officielle de l'Amérique et celle de l'Europe Occidentale expriment également la volonté de soutenir la liberté et l'unification de l'Europe. Ce soutien doit se matérialiser en Yougoslavie, où il faut aider les forces démocratiques internes par tous les moyens. Si ce pays peut transformer le régime totalitaire en démocratie pluraliste, son exemple peut entraîner des changements dans les autres pays. D'autres actions peuvent être menées à l'égard de chacun des pays de l'Europe du Centre.

Toutefois, des changements durables exigent un changement au centre : en URSS afin de paralyser toute intervention ultérieure du Kremlin.

Détacher l'Europe du Centre de l'emprise soviétique sans abolir le pouvoir totalitaire à Moscou, peut paraître difficile. Il faut donc agir à la fois sur la périphérie (Europe du Centre) et au centre du pouvoir communiste (URSS). Il faut gagner notamment les Européens de l'URSS, y compris les Russes à l'idée de l'Europe libre, unie et pluraliste.

La politique de l'Europe Globale n'est pas une politique nationale, idéologique ou de puissance. C'est une politique de civilisation. Par sa foi dans la solidarité humaine, cette politique dépasse également les antagonismes entre les civilisations. Elle correspond aux regroupements géopolitiques actuelles dans le monde.

En cela, l'Europe Globale offre plus de solutions aux problèmes existants que toute autre politique.

LA POLOGNE CLAUQUE LA PORTE DE L'O.I.T.

Elle avait fermé la sienne à une Commission d'enquête

par Nicolette Franck
«La Libre Belgique»

La Pologne quitte l'O.I.T. (Organisation Internationale du Travail). M. Francis Blanchard, le directeur général du B.I.T. (le secrétariat permanent de l'O.I.T.) en a été avisé par lettre.

L'ire de la Pologne contre l'O.I.T. est allée croissant et a atteint son apogée avec la publication, en juin, du rapport de la Commission d'enquête constituée par l'organisation. Refusant de l'accueillir sur son territoire, la Pologne s'est vue néanmoins condamnée par la Commission, composée de trois juristes.

Celle-ci, à la suite d'enquêtes et d'auditions de témoins, a dénoncé une soixantaine de décès de syndicalistes polonais, ainsi que de nombreux cas de tortures et d'enlèvements dont les autorités polonaises se sont rendues coupables. Le rapport, que le conseil

d'administration du B.I.T. a décidé de soumettre à la prochaine Conférence internationale, «constitue une interférence flagrante dans les affaires intérieures de la Pologne», selon le gouvernement de Varsovie.

Les Temps changent. Jadis, la Pologne, qui a été, en 1919, membre fondateur de l'O.I.T., faisait partie du peloton communiste qui pourfendait sans indulgence les pays non communistes pour le moindre écart commis en matière de liberté syndicale. Lorsque, pour faire revenir les Américains qui s'étaient retirés de l'organisation et l'avaient ainsi amputée de 25% de son budget, l'O.I.T. avait renoncé aux condamnations à sens unique, la Pologne s'était retrouvée sur la sellette.

Jusqu'à la proclamation de l'état de guerre, elle avait collaboré avec le B.I.T. dans la préparation d'une législation du droit du travail plus conforme aux normes internationales. Puis, les choses se sont envenimées.

Depuis deux ans, la Pologne ne versait plus ses cotisations, ce qui suspendait son droit de vote. Elle ne s'était pas fait représen-

ter à la dernière Conférence internationale du travail. Enfin, elle claque la porte de l'O.I.T. Mais M. Blanchard envisage implicitement un renversement de la situation, lorsqu'il rappelle que le retrait d'un pays membre ne devient effectif à l'O.I.T. qu'après deux ans, et qu'd'ici là...

Et la Roumanie. La Roumanie suit le même chemin que la Pologne. Elle en est, au stade actuel, à ne plus verser ses cotisations. Bucarest n'a jamais accepté ni grèves, ni syndicat libre. Aux plaintes déposées par C.M.T. (Confédération mondiale du travail) contre l'étouffement dans le sang de la grève des mineurs de la vallée de Jiu, en 1977, et dissolution, par des arrestations massives, du syndicat libre constitué en 1979, Bucarest répondit en niant simplement les faits. L'affaire sera portée devant la prochaine Conférence internationale, en juin 1985.

Force est de constater que les normes de l'O.I.T. ne peuvent être appliquées là où fleurit l'esclavage, pour la simple raison que le travailleur est lié à vie au patron, l'Etat, seul fournisseur d'emplois...